

1. Επειδή η Περιφέρεια της Abruzzes δεν έλεγξε εάν η κατασκευή περιφερειακής εξωαστικής οδού στο Teramo (σχέδιο γνωστό ως Lotto Zero — Variante, tra Teramo e Giulianova, alla strada statale S.S. 80), που περιλαμβάνεται στα σχέδια που απαριθμούνται στο παράρτημα II της οδηγίας 85/337/ΕΟΚ έπρεπε να υποβληθεί σε εκτίμηση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων σύμφωνα με τα άρθρα 5 έως 10 της οδηγίας αυτής, η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 4 παράγραφος 2 της εν λόγω οδηγίας.
2. Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Ιταλίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 109 της 4.5.2002.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 10ης Ιουνίου 2004

στην υπόθεση C-168/02 (αίτηση του Oberster Gerichtshof για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Rudolf Kronhofer κατά Marianne Maier, Christian Möller, Wirich Hofius, Zeki Karan (¹)

(Σύμβαση των Βρυξελλών — Άρθρο 5 σημείο 3 — Αρμοδιότητα επί ενοχών εξ αδικπραξίας ή οιονεί αδικπραξίας — Τόπος επελεύσεως του ζημιολόγου γεγονότος — Χρηματική ζημία λόγω επενδύσεως κεφαλαίων σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος)

(2004/C 190/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-168/02, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 περί της ερμηνείας από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου μεταξύ Rudolf Kronhofer και Marianne Maier, Christian Möller, Wirich Hofius, Zeki Karan, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5 σημείο 3 της προπαρατεθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1), με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1989, L 285, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της

Σουηδίας (ΕΕ 1997, C 15, σ. 1), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους Μ. C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), R. Schintgen και N. Colneric, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 10 Ιουνίου 2004 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 5 σημείο 3 της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η έκφραση «τόπος όπου συνέβη το ζημιολόγο γεγονός» δεν αναφέρεται στον τόπο της κατοικίας του ενάγοντος, όπου βρίσκεται «το επίκεντρο της περιουσίας του», για τον μοναδικό λόγο ότι ο ενάγων υπέστη στον τόπο αυτό περιουσιακή ζημία λόγω της σημειωθείσας σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος απώλειας ορισμένων περιουσιακών του στοιχείων.

(¹) ΕΕ C 169 της 13.7.2002.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 8ης Ιουνίου 2004

στην υπόθεση C-220/02 (αίτηση του για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten κατά Wirtschaftskammer Österreich (¹)

(«Αρχή της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών — Έννοια της αμοιβής — Συνεκτίμηση, κατά τον υπολογισμό της αποζημιώσεως λόγω αποχωρήσεως, των χρονικών περιόδων στρατιωτικής θητείας — Δυνατότητα συγκρίσεως μεταξύ των εργαζομένων που υπηρετούν στρατιωτική θητεία και των γυναικών εργαζομένων που, κατόπιν της άδειας μητρότητας, λαμβάνουν γονική άδεια της οποίας η χρονική διάρκεια δεν συνεκτιμάται κατά τον υπολογισμό της αποζημιώσεως λόγω αποχωρήσεως»)

(2004/C 190/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-220/02, με αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234

ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten και Wirtschaftskammer Österreich, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 141 ΕΚ και 1 της οδηγίας 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42), το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως), συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J.-P. Puissochet (εισηγητή) και J. N. Cunha Rodrigues, προέδρους τμήματος, R. Schintgen, F. Macken, N. Colnerick, S. von Bahr και R. Silva de Lapuerta, δικαστές, γενική εισαγγελέας: J. Kokott, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 8 Ιουνίου 2004 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το ευεργέτημα του οποίου απολαύουν τα πρόσωπα που υπηρετούν υποχρεωτική στρατιωτική ή εναλλακτική θητεία, δύναμενη να παραταθεί εθελοντικά, και το οποίο συνίσταται στη συνεκτίμηση της διάρκειας των χρονικών περιόδων θητείας για τον υπολογισμό της ενδεχόμενης μελλοντικής αξιώσεως αποζημιώσεως λόγω αποχωρήσεως πρέπει να θεωρηθεί ως στοιχείο της αμοιβής τους, κατά την έννοια του άρθρου 141 ΕΚ.
2. Το άρθρο 141 ΕΚ και η οδηγία 75/117/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν την εφαρμογή της αρχής της ισότητας των αμοιβών μεταξύ εργαζομένων ανδρών και γυναικών, δεν απαγορεύουν να λαμβάνεται υπόψη, κατά τον υπολογισμό της αποζημιώσεως λόγω αποχωρήσεως με βάση τον χρόνο υπηρεσίας, η χρονική διάρκεια της στρατιωτικής ή της εναλλακτικής θητείας την οποία υπηρετούν κατά κύριο λόγο άνδρες, αλλά όχι η διάρκεια των γονικών αδειών τις οποίες λαμβάνουν κατά κύριο λόγο γυναίκες.

(¹) ΕΕ C 202 της 24.8.2002

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 10ης Ιουνίου 2004

στην υπόθεση C-333/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (¹)

(Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς της οδηγίας 98/50/ΕΚ στο εσωτερικό δίκαιο — Μεταβίβαση επιχειρήσεων — Διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων)

(2004/C 190/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-333/03, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: M.-J. Jonczy), κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμ-

βούργου (εκπρόσωπο: S.Schreiner), που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριθεί ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για τη συμμόρφωσή του προς την οδηγία 98/50/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ L 201, σ. 88), ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο του τρίτου τμήματος, R. Schintgen και την N. Colneric (εισηγήτρια), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 10 Ιουνίου απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να θεσπίσει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/50/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
2. Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 213 της 6.9.2003.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Δανίας που ασκήθηκε στις 23 Μαρτίου 2004

Υπόθεση C-150/04

(2004/C 190/06)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Lyal και S. Tams, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 23 Μαρτίου 2004 προσφυγή κατά του Βασιλείου της Δανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Δανίας, έχοντας θεσπίσει και διατηρώντας σε ισχύ ένα σύστημα ασφάλειας ζωής και συντάξεων, κατά το οποίο δικαίωμα φορολογικής εκπτώσεως και απαλλαγής από καταβολές εισφορών (άρθρα 18 και 19 του νόμου περί φορολογίας συντάξεων) παρέχεται αποκλειστικώς για καταβολές εισφορών που πραγματοποιούνται βάσει συμβάσεων συναπτομένων με συνταξιοδοτικά ιδρύματα με έδρα στη Δανία, ενώ δεν παρέχεται καμία τέτοια φορολογική ελάφρυνση για καταβολές εισφορών που πραγματοποιούνται βάσει συμβάσεων συναπτομένων με συνταξιοδοτικά ιδρύματα με έδρα σε άλλο κράτος μέλος (άρθρα 53Α και 53Β), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 39, 43, 49 ογ και 56 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.